

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku G. K.
przy uczestnictwie (...)
o zasiedzenie własności nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2020 r.,
zażalenia wnioskodawczyni
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II WSC [...] (II Ca (...)),

1. oddała zażalenie;

**2. ustala, że koszty postępowania zażaleniowego ponosi
każdy z uczestników postępowania we własnym zakresie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni G. K., od postanowienia Sądu Okręgowego w P., w sprawie o zasiedzenie.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy wnioskodawczyni wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Z przepisu tego wynika, że warunkiem dopuszczalności skargi kasacyjnej jest skuteczne doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie zatem od doręczenia dokonanego prawidłowo, zaś w sytuacji, gdy z żądaniem takim strona nie wystąpiła, przewidziany w art. 398⁵ § 1 k.p.c. termin nie może w ogóle rozpocząć biegu, a tym samym wniesienie skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2019 r., IV CZ 75/19, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2018r., II CZ 98/17, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016r., II CSK 431/15, OSNC-ZD 2017/1/10).

Przepis art. 398⁵ § 1 k.p.c. znajduje zastosowanie również w postępowaniu nieprocesowym na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. Tym samym, skoro wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o doręczenie odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem, to jej skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Odmienne stanowiska nie uzasadnia art. 73 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Przepis ten dotyczy sytuacji, w której występuje możliwość zastosowania przepisów o współuczestnictwie jednolitym. Zgodnie z dominującym stanowiskiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego, stosowanie przepisów o procesie w postępowaniu nieprocesowym jest stosowaniem odpowiednim i musi respektować specyfikę tego postępowania. Należy uwzględnić, że status uczestnika jest uregulowany odrębnie w art. 510 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2015 r., IV CZ 106/14, niepubl.), zaś zasadnicza dla postępowania nieprocesowego kategoria "interesu prawnego" jako podstawy uczestnictwa w tym postępowaniu, wyklucza stosowanie w nim przepisów o współuczestnictwie procesowym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2012 r., I CZ 124/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., III CZ 71/11, niepubl.). Z tego względu wnioskodawczyni nie może skutecznie powoływać się na doręczenie odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem uczestnikowi postępowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu.

jw